

Ioana Nicolaie

CĂLĂTORIA LUI MEDILO

Ilustrații de Sidonia Călin

arthur

— Trebuie s-o gădesc pe mama! Trebuie să plec la drum!
Asta-și zicea Medilo, un băiețel cârlig de rufe, tocmai când dorea să se prindă de coada unei pisici. Blănoasa l-ar duce sigur până-n partea nevăzută a curții.

Cum saltul nu-i reușise, căzuse în praf, între două dale.

— Auu! se tângui.

Și lacrimile-i umplură ochii. Dar nu le lăsă să curgă, căci sigur s-ar fi îmbolnăvit tare.

„Ferește-te de apă, viteazule!“ îi tot zicea mama încă de când era mic. „Ai grijă, Medilo“, repeta ea. „Ploaia ne face tare rău. Miezul nostru de metal se poate fărâma.“

Nici nu simțea bine primii picuri, că se agăța strâns de trupul mamei. Dacă asculta cu atenție, auzea o inimă bătând în ritmul iubirii. Și-atunci un cântec, ca un abur, se desprindea de ei, plutea peste coșul vechi, unde locuiau, ca să se împrăștie peste iarba care năpădise locul. Medilo nu și-i mai amintea deloc pe stăpânii casei, care plecaseră când el abia venise pe lume. Și de-atunci, desigur, ei doi nu mai aveau nimic de făcut. Cu toate astea, mama se ocupase de instruirea lui. Îl punea, de pildă, să facă mereu mișcare.

— Ca să avem un corp subțire, trebuie să ne antrenăm! zicea ea. Altfel putem plesni la prima folosire. Nu uita că suntem de lemn și nu de plastic.

Medilo se întindea, se rotea – devenise un gimnast desăvârșit. Să alerge avea voie doar pe preșul de la intrare.

— Mai departe e periculos, zicea mama. Să nu cumva să cazi de pe trepte, că te rupi ca un bețigaș.

